

באולימפיאדת 1936 בכרלין, כאשר הרביספורטאי הכריז ג'סי אוואנס הנחית על מיגרשהאטליטיקה מכה ניצחת על ג'וזף הארונים ומייצגו בכימית הכבוד, אדולף היטלר, נכח גם נציג לבנוני כחוש וגרמי.

קפטן נבחרת הכדורגל של לבנון, שהשתתפה במישחקים האולימפיים, היה הרוקח המארוני הצעיר פייר אל-ג'מיל, ביחד עם אלפי הצופים הגרמניים. הוא הריע ממושכות לפירר הגרמני.

במהלך האולימפיאדה גילה פייר אל-ג'מיל את הנאציזם הגרמני. כשהוא נלהב ונרגש שאל את עצמו "מדוע יש באירופה מה שאין בארצנו — נוער פאטריטי מאורגן וממושע, המקריש עצמו ליעדים לאומיים? שם המדתי להעריך את גרמניה? כך סיפר מאוחר יותר בראיון לעיתונות.

ג'מיל הצעיר שב ללבנון, וכבר באותה שנה, התחיל להעתיק לנף הלבנוני את שראו עיניו בגרמניה הנאצית. הוא רצה להיות פירר לבנוני. הוא הפיץ בנובמבר 1936 ככל רחבי לבנון כרוזים שקראו לנוער הנוצרי-מארוני להצטרף לאירגון החדש שאותו ייסד, "אלכתאב אל לובנאניה". ממאפייני אירגון זה היו ההצדעה כמעלילי ומרים נוסח אירופה הפאשיסטית. השם תורגם בידי השלטונות הצרפתיים ללבנון כי "פלאנגות", ברומה לאירגון הפאשיסטי של פראנקו בספרד.

החולצות החומות של חברי ה"פלאנגות" ושאר הגיבונים הנאציים פאשיסטיים הכניסו את מישפחת אל-ג'מיל, בן המעמד הבינוני, למירוץ מילחמת החאמולות הלבנונית.

המארוני האינטלקטואלים, שתשית חינוכם היתה בצרפת, עיקמו את אפם למראה הפלאנגות של פייר אל-ג'מיל, והעריפו את כיסוס הקשר שלהם עם מישפחת שמעון, המכובדת יותר.

עד למילחמת האזרחים של 1958, * לוואנט — במקור האיטלקי: ארץ הזריחה, כינוי למזרח הים התיכון כולו מנקודת המבט של דרום אירופה. * עם השנים הצטמצם המונח לסוריה ולבנון בלבד.

שבט הג'מיל: אמין, בשיר ופייר עם נשותיהם תרועות להיטלר באולימפיאדה

פייר ג'מיל -

פירר לבנוני

היו הפלאנגות של ג'מיל קבוצה שולית, למרות שמנהיגם בחש בתכני הפוליטיקה הלבנונית על המולותיה, כמנהיג של קבוצה פוליטית המונית. אחרי מילחמת העולם השנייה, זנח ג'מיל את הסמלים הנאציים של הפלאנגות. הוא עשה מאמץ עצום לשיחזור תנועתו מהדימוי הפאשיסטי שלה, והמיר את שם תנועתו ל"המפלגה הסוציאלי-דמוקרטית של לבנון". אחרי מילחמת 1958, כתוצאה

המזלחת בחישתו בצלחת-הדרים של הפוליטיקה הלבנונית ועזרת ישראל, הוכפל ושולש מיספר חברי הפלאנגות, ובשנים האחרונות הגיע מיספרם לדבריהם, לכדי יותר מ-80 אלף לוחמים ועדת-כחן קבעה, לעומת זאת, מגמתו העיקרית היתה להביא לטבח הפלסטינים, כמתכונת של "פיתרון סופי" לעם זה. זה החל בטבח בתל-אלי ועתר ונמשך בסיריה בלתי-יחדלה של מעשה-טבח, שהגודע בהם היה במח"י

נות-הפלטים צברה ושאתילא. עם פרוץ מילחמת-האזרחים כרת ג'מיל ברית עם ריימונד אדה, כמיל שמעון וסוליימאן פרנג'יה, את הברית שבשיא הגיוס לא היו לפלאנגות אלא 5000 לוחמים, נוסף על אנשי ההגנה המקומית.

פייר ג'מיל נחשב כאחד ממחוללי מילחמת-האזרחים הנוכחית ללבנון. הזאת חיסל בהדרגה, בסירת רציחות פוליטיות, שמאחוריהן עמד בנו בשיר,

מיפלגה שדגלה בריפורמות סוציי-אליות לבנוני-ליבת לבנון, ושטענה לאופי לבנוני-על-עיתותי. כמות מופת לכוננותו חילק כמאל ג'ונבלאט מקרקעותיו בין איכרי השוף, במהלך שנות ה-50 היה כמאל ג'ונבלאט מנושאי הרגל הפרנאצרי ללבנון.

כמאל ג'ונבלאט מילא תפקיד מרכזי בפוליטיקה הלבנונית, מאז ראשית שנות ה-50, וחלקו היה רב במילחמת-האזרחים של 1958. כראש שית שנות ה-70 הוליד כמאל ג'ונבלאט את לבנון להעמקת הקרע בין השמאל, שהוא היה מנהיגו, ובין ההנהגה המארונית הימנית, כראשה עמד פייר ג'מיל (ראה: "פירר לבני טיני").

בשנת 1977 נרצח כמאל ג'ונבלאט על-ידי רוצחים שכירים ששנלחו מסוריה, כעונש על ניסיונו לשמור על מדיניות עצמאית בעימות הסוריי-לבנוני.

את מקומו של כמאל ג'ונבלאט ירש בנו וליד, נער-שעשועים מקריח, המעריך מיקטורן עור ומיכנסי ג'ינס על הלבוש הדרווי המסורתי, וליד סתר שנים רבות את התיקות שתלה בו אביו, שביקש להנכו לסגפנות. מספרים שהאב כינה לא פעם את וליד בכינוי ג'חז (שמשמעותו חמור).

בצוואת האב הוא מסר לווליד את כל הרכוש המישפחתי, את הקרקעות במוח'תארה, בניינים בכייוות מישפעל לייצור מלט בסביבלין — אך בתנאי שאם יחפוז לממש את הרכוש, חלקו או כולה, יועברו הכספים לידי אוצרי המדינה.

מאז שנטל וליד ג'ונבלאט ליריו את הנהגת הדרוים ומישפלגתם, ניסו

אשר טכה במיליציות של מישפחת שמעון ופראנג'יה, במיסגרת שותפ זו ביסס פייר ג'מיל את הברית הסמו שלו עם ישראל, פריי-הבאושים ש היתה מילחמת-הלבנון של ישראל. כבר בסוף שנות ה-60 התחיל פייר אל-ג'מיל לחנך את שני בניו לירוי שחכין להם. את בנו בשיר, הוש בג'פי, בעוד שאת בכורו אמין י ללימוניה מפוארת.

בשיר הצעיר, נטל בראשית שני ה-70 את הפיקוד על הפלאנגות. שנתיים הפך את הפלאנגות מחבו קטנה לכוח המצוייר בנשק מער ובטאנקים ישראלים ישנים, מר סופר-שרמן.

כראש צבא זה יצא בשיר אל-ג'מיל בחצי השני של שנות ה-70 לפעול הג'נסייר הראשונה שלו במט למחות מעל פני ביירות את ש מחנות-הפלטים הפלסטיניים הגו לים, קאראנטניה ותל-אלי-זעטר. ברא כוח זה גם תקף את הג'מרים" של שמעון, ואת המיליציה של מישפחת פראנג'יה. באמצעות צבאו הפרטי ה בשיר ג'מיל עד מהרה לגורם הת ביותר בקרב הנוצרים בלבנון. כוח יחד עם כידוני ישראל, הביא לבחיר למישרת נשיא-לבנון, שאותה הצליח לממש מכיוון שנרצח.

רציחת בשיר אל-ג'מיל הבי להתפרצות המתועבת של הפלאנג שלו במחנות-הפלטים של צב ושאתילא, תחת עינם של כוחות צה" שהיו שותפים-שבשתיקה לטבח זה. 46 שנה אחרי שפייר אל-ג'מיל נ שנגרש מאולימפיאדת ברלין, זכ ברמים מרובים, לראות כיצד שני בני בשיר ואמין, נבחרים בזה אחר למישרת הנשיא של לבנון מפוצי ושטופת-דרים.

כל הגיבונים הלאומיים, שהשפי על ג'מיל בכרלין 1936, ועל מהלך עד עצם היום הזה, לא הצליחו לשג את מסורת מילחמת-החמולות ל לבנון. תוך פחות משנה וחצי אה בחירת בנו בשיר כנשיא, הרצ ובחירת בנו אמין — הצליח החמולה הדרוויית היריבה ול ג'ונבלאט, ליצור אוטונומיה דרוו בהרי השוף, ולאיים על כל היש מישפחת ג'מיל, שהושגו בעזו כידוני צה"ל.

מעיים להתנקש בחייו. בפעם הרא- שונה לפני כשלוש שנים, ובפעם השניה בנובמבר 1982, כאשר מכונתו פוצצה והוא ניצל בנס.

אלא שווליד, נער-השעשועים של העולם הלבנוני, הפתיע את כולם בשנים האחרונות. הוא נטל על עצמו את משימת איחוד כל גורמי השמאל הלבנוני, ועלה כידו מה שלא עלה בידי אביו: לאחר 18 פלגים שמאליים, בחסותם של הסורים, רוצחי אביו.

וליד נוטר איכה אישית עמוקה לאמין ג'מיל, שהוא מייחס לו את אחד מניסיונות ההתנקשות בחייו. מאז ירש מאביו את ראשות המפלגה ב-1977 פנה לחיזוק המיליציה הצבאית שלה. את פרי עמלו ניתן היה לראות בחודשים האחרונים, בניצחונות שהביאה לו מיליציה זו בקרבות השוף. אלה כיססו את מעמדו כמנהיג הבילעדי של העדה הדרוויית, וכממשיך לשושלת ארוכה של מנהיגים מקרב בני חמולת ג'ונבלאט.

● ג'מיל, שמתן ושוח': בחיאב בשקיעה

הניסיון שנערך בז'נבה להפגיש את נציגי כל הפלגים המתמודדים במילחמת-האזרחים הלבנונית היה כסרט תעודי לתולדות מילחמת-החמולות הלבנונית. כמיפגש נכחו בני דור ההמשך של מישפחות ג'ונבלאט, ג'מיל, שיהאב, שמעון, פראנג'יה וכראמה, וכמה מבי הרוו הקודם של מישפחות אלה.

רוכס ייצגו בתיאב נוצריים

המצויים בתהליך של שקיעה, בצל עליית מישפחת ג'מיל. הכולט בבני מישפחת שיהאב מאז מילחמת-העולם השנייה היה הגנרל פואד שיהאב, צאצא לאמיר השיהאבי, הדרווי שעבר לרת הנוצרית, ושגרם בכך לחלק ממילחמת-הלבנון כמאה הקודמת.

פואד שיהאב הגיע בתקופת המנרט הצרפתי ללבנון לדרגת סגן-אלוף. ב-1946, עם סילוק המנרט הצרפתי, מונה כמפקד הצבא הלבנוני. כרמטכיל שמר שיהאב על מרחק, במחלוקות הכיתתיות של לבנון. משום כך נבחר, אחרי מילחמת-האזרחים של 1958, למישרת הנשיא, במקומו של כמיל שמעון.

בחירתו של שיהאב היוותה ניסיון לפשרה ולפיוס לאומי ללבנון. אך רוב נציגי החמולות האחרות טענו ששיהאב הפך בימי נשיאותו את לבנון לריקטאטורה ביורוקרטית, בעזרת השרות החשאי שטיפח. גם אחרי פרישתו מהנשיאות ב-1964, שלט שיהאב מאחרי הקלעים, ועד עצם היום הזה מצויים ה"שיהאביסטים" בגרעין הקשה של השילטון ללבנון. מרביתם קצינים בוגרי הצבא.

כמיל שמעון הוא נציג אחד מבתי-האב המארוניים הוותיקים ובעלי הרכוש והעוצמה. הוא שיתף פעולה עם כמאל ג'ונבלאט הדרווי כדי להדיח את הנשיא בישארה אל-חוריי, או נבחר כמיל שמעון עצמו כנשיא ללבנון.

אולם ב-1958, היה זה שותפו לשעבר, כמאל ג'ונבלאט, שפעל להרתחו של שמעון.

התככים המורכבים האלה הביאו למילחמת-אזרחים, שבמהלכה הזיעק

האמיר ארסלאן להרוג, לשרוף ולשדוד